

Hátat fordíthatsz, de az út megtalál. Te döntöd el, hogy rálépsz-e.

APOCALYPTUM

Eric Pascal

APOCALYPTUM

Hátat fordíthatsz, de az út megtalál. Te döntöd el, hogy rálépsz-e.

Eric Pascal

2021

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

1. Látóhatár

Vakító fényárban úszó rózsaszín ajkak közelítenek egy férfi füléhez. Végtelen nyugalom árad, a gond mintha ismeretlen fogalom volna.

- Gyere vissza! - hallatszik halkán a fiatal, lágyan csengő és mindenén átható női suttogás.

Szem nyílik, lassan és fáradtan pislog. Ébresztő szólal. A csodás képzet fényessége elillant, a valóság félhomályában sötét árny kel fel széles, gyűrött fekhelyéről, magányosan. A szoba redőnyeinek keresztül minimális fény szűrődik be, derengő szaggatott vonalakként vetülnek a fekvésből emelkedő felsőtestre. A környezetével szinte teljesen összeolvadó alak könyökein támaszkodva ül az ágy szélén hosszan, nyomasztóan elidőzve, arcát töprengően kezeibe temeti. Már fél perce süketíti az egyre hangosabb ébresztőhang, mire bal kezével tapogatódzva halk nyöszörgése közben végül megtalálja a hangforrást képező mobiltelefont. 08:00 az idő, amit az álmos szemeket bántó kijelzője mutat, a hang pedig a képernyő érintése után végre megszűnt. Felállva határozott mozdulattal húzza fel a helyiség kerregve emelkedő sötétítőjét. Erős fény vakítja el, tekintetét hunyorogva szűkíti el miatta. Odakint világos van, de sűrű köd hömpölyög a széles ablak előtt, talán méterekre, ha ellátni.

Ásítva, tarkóját vakarászva tántorog át a szobán, az ágyon túli tükrös gardrób szekrény elé, majd két kézzel támaszkodik rá barna tolóajtajaira. Néhány pillanatig huszonöt éves, borostás arcát nézi, csalódott a tekintete, nyúzottnak tűnik a saját szemében, talán volt már jobb bőrben is. Kócos, sötét haját két beletúrással megigazítja, apró legyintéssel kíséri mozdulatait, jó lesz az úgy. Elhúzza a szekrényajtót, majd nehézkesen, kedvtelenül öltözik fel, mint akinek kötelező. Sötét farmer, világos póló, semmi extra. Körülményesen szíjazza fel övét, közben fáradtan kóvályog ki a tágas, sötétített nappalin túli konyhába, megfontoltan hintázó léptekkel.

Napi rutinképpen nyílik a hűtő ajtaja. Ezüstösen fémes felületére piros szív alakú mágnes tapasztva, rajta fehér, egymás alatti feliratok látszanak: „Tina & Vid”. Félig alá csúsztatva fénykép, melyen maga a hűtőszekrényben kutakodó, mellette pedig egy világosbarna és hosszú hajú, szintén huszonéves lány látszik. Arcukat összeérintve, téli kabátban szelfiznek, hátuk mögött tiszta, kék ég alatti havas hegycsúcsok meredeznek. Boldognak, gondtalannak tűnik a tekintetük.

A frigó nem világít, nem hűt. Megpróbálja felkapcsolni a mennyezeti lámpát, de több próbakattintás sem vezet eredményre, mert nincs áram. Végül kezébe vesz egy energiatöltőt a középső polcra, és a mellette húzódó teljes üvegfelületű ajtót elhúzva kilép a konyhából nyíló tetőteraszra. Rövid útja közben a telefonját nézi, üzenetet ír, címzettje Tina:

„Itthon nincs áram... megint...”

Az üzenetek egyoldalúak, az előzményekből látszik, régóta csakis a fiú küld üzeneteket.

Az erkély egy hatemeletes társasház legfelső szintjén lévő lakásának hegyes, örökzöld cserjékkel körbeültetett széles kültéri helyisége. A közelben mindenfelé egymagas, illetve néhány szinttel alacsonyabb háztömbök állnak, körben a lakóövezet, odalent a néma utcák szürkén bújnak meg a sűrű ködnek gomolygó homályában, mintha járművek nem is parkolnának a mélyben.

Vid még az üzenete gépelése közben felpillantott, furcsa zajt hallott a távolból. Nagyon halk zörejt, szinte meg sem történt, talán egy másodpercig sem tartott, mintha egy kocsidudált volna, vagy talán csak becsuktak egy nyikorgó ablakot. Bármilyen is volt, elmúlt.

Leül a szabad ég alatti terasz egyik székére, unottan kémleli a fakó környezetet. Hirtelen odakapja tekintetét a kezében tartott eszközre, mert kijelzőjéről egy pillanatra erős fény verődött vissza szemeibe. Rögtön felemeli fejét, és még éppen látja, ahogy a távoli magasban egy emelkedő fénypont halványulva tűnik el teljesen a ködbe burkolódzva. Bámul maga elé egy rövid ideig a furcsa égi jelenség nyomán, majd erősen dörzsöli meg fáradt szemeit, talán csak kimerültsége játszik vele. A baljában szorongatott koffeinbombát felnyitja, belekortyol, miközben észreveszi hogy előbbi üzenetét nemhogy nem olvasták, de nem is ért célba. Mindent végig próbálgat, de se Wifihálózat, se mobilinternet, se térerő. Furcsa, mindegy.

Bosszúsan sóhajt fel, majd naptárját kezdi böngészni. November 15., szombat. Nincs különösebb bejegyzés, az átlagosnál könnyebb napnak ígérkezik a mai. Rutinfeladatain merengve áll fel, majd a korlátnak támaszkodva ismét körbenéz a teraszcélra, ahonnan legfeljebb harminc méteres lehet a látótáv. A környék nyugodtnak tűnik, sehol senki.

A bosszantó körülményekbe belenyugodva lép vissza az épületbe, a bejáratnál lévő fogasról barna bőrdzsekit kap magára, majd a lakást elhagyva viszonylagos halkságra törekedve sétál le a lépcsőn. A házból kilépve ugyanúgy csend van, mint ahogyan az fentről is érzékelhető volt, a hétfégi délelőtti prezentáló környéken senkit sem látni. Kocsiba ül, egy szürke, európai, középkategóriás járműbe száll be. Körülbelül két perces utat tesz meg a hangtalanul osonó elektromos gépezet társaságában. Lassan halad végig a dermedt lakótelepen, közben az energiával utolsó cseppjeit fogyasztja, a színes fémdobozt két hörpintés közt bal kezével a kormányhoz fogja. Még mindig csak néhány méteres az észlelhetőség felső határa az összefüggő ködben, ennek ellenére rendszeresen a jobb kezében tartott mobiljára pillant. A veszélyes kombináció kivitelezése közben többször próbál meg hívást indítani, de nem megy, továbbra sincs hálózat. Elfintorodó arccal dobja maga mellé a hasztalannak bizonyult eszközt. A jobb oldali ülésen landol a készülék, mellette kulcsosomó csörren.

- Még ez is - szólal meg halkán a már elfelejtett poggyászt észlelve, bosszús tekintettel.

Hirtelen változtat irányt balra, majd az égi pára miatt végelethatatlanul magas, sűrűbben tornyosuló tömbök közötti parkolóba hajt, és leállítja a járművét.

- Ma se érek be időben - sóhajtja lemondóan.

Az idő szűkös érzülete miatt lendületesen száll ki a kocsiból, amivel egy tízemeletes épület előtt állt félre, közvetlenül a bejárata előtt. A fakó homályon körülnézve tart a kapu felé. Egy szűk és egy széles utca, egy zöld park és magas épületek erdeje bújik meg a zord idő takarásában. Még egy hétfégi délelőttihez képest is néptelen helyek.

Belép a nyitott ajtón keresztül, és ideges toporgással, türelmetlen sóhajtással állapítja meg, hogy a felvonó nem működik, az áramellátás itt is szünetel. Kiterjedtebb lehet a gond, mint azt először sejtette.

Ez alapján talán az egész környéken nincs elektromos hálózat, ami talán összefügghet azzal, hogy érdemben mobilja sem használható. Különös körülmények, a lehetséges okain tűnődik, miközben kimérten, elfogadható állóképesség teljes hiányában sétál fel a kilencedik emeletre, akár egy másnapos főiskolás. Nagyot fújtatva áll meg a felső lépcsőfok melletti ajtó előtt, kopog rajta, többször is. Nem nyit ajtót senki, egyre türelmetlenebb emiatt.

- Nyisd már ki, tesó én vagyok, mennem kéne dolgozni! - mondja a síri csendhez képest meglehetősen hangosan, ingerülten lihegve. - Ne szívass már, tényleg! Tudom, hogy még itthon

vagy! - folytatja már lábfejjével is dörömbölve, miközben körbenéz a fénytelen folyosó derengő félhomályában. Tisztában van vele, hogy elég lármás, senki olyat nem akar egy álmos hétvégi délelőttön felverni, akit nem szükséges.

Továbbra sem érkezik reakció. Nyugtalanságában ráfog a kilincstre, az ajtó nyitva van, szinte magától tárul ki.

- Helló, itthon vagytok? Bocsi, de épphogy hozzáértem... - szólal meg ismét, a lakásba tekintgetve. - Hahó! - ekkor már éppen csak suttog, kissé feszült és zavart a tekintete. Betörőnek érzi magát, miközben az előszobába lép, de ideje sürgeti őt.

Talán illemből teszi, óvatosan lépked az előtérben. A szűk folyosórész fal melletti kis szekrényén talál egy jegyzetömböt, tollat ragad mellőle és írni kezd rá:

„Szevasz, Tesó! Visszahoztam a garázs kulcsot, még talán pont időben. Tudom, hogy ma utaztok el, nem akarom, hogy Kitti még jobban utáljon. A szerszámokat köszö, ahogy végeztem, hozom őket. Ja és Kitti 2 hónapig ne keresse Tinát nálunk, mert mégis elmegy a misszióba, előtte még beköszön a szüleinek. Sőt, igazából már tegnap el is utazott hozzájuk. Kulcsot most már tényleg másolok, ígérem. Az ajtót pedig zárjátok, ennyire nem jó a környék. Jó Mauritiust! Vid”

Az üzenet megírása után meglátja, hogy a konyhaasztalon egymásra tornyozott sütemények hevernek őrízetlenül egy üvegtálban, ránézésre talán vanília lehet a kupac. Csábítja a látvány, utóiratként még papírra veti hirtelen támadt gondolatait:

„És köszike a sütit”

A tollat letéve már ki is emel egy téglácskát, jóízűen, szeméit becsukva harap bele, miközben az édességet kiszáradástól mentő lelkiismerete öncélú délibábjával nyugtatja magát. Hirtelen nem is olyan sietős a dolga, végül is az embernek arra van ideje, amire szeretné, hogy legyen.

Porcukros felső ajkával már majdnem távozik a bejárati ajtón, mikor leplezetlen csámcsogás közben még egyszer visszapillant a küszöbről, és hezitálva sóhajt fel. Nincs rendjén, hogy nyitva marad a lakás, így légies léptekkel kezd beosonni a hálószoba felé. A megcélzott helyiséghez szinte az egész lakáson keresztül vezet az út.

Nemes céltól vezérelve már a nappaliban settenkedik, mikor megszólal.

- Srácok, én tényleg nem akarok... - de a mondatot nem tudja befejezni, mert egy másfél méter átmérőjű, ovális alakú nyílásba zuhan be a nappali közepén.

A parkettába vajt hasadékban végül nem tűnik el, mert a szélén éppen sikerül megkapaszkodnia karjaival, viszont a lábai a levegőben szabadon himbálóznak. A szájában lévő süteményt, azonnal maga elé köpi a fejével egy magasságba került padlóra. A nyálas göbök szinte a méternyire lévő kanapéig elgurulnak, majd hangos köhögés közepette hagyja el ajkait a szavakká formálódó nyöszörgés.

- Mi a!?

Néhány másodpercnyi küzdelemmel végül csak sikerül feltolnia magát a helyiségbe. Rögtön feláll, majd szapora légvételek, és a szájának dzsekiujjba való, gondolkodás nélküli megtörlése közben visszanéz a kellemetlen meglepetésként megélt jelenségbe.

A hasadék méretét és mélységét veszi döbbsen szemügyre, megszámlolva nagyjából a második emeletnél indulhat. A köztes szintekből pontosan egymás felett mindenhol szabályos, elliptikus alakzatban, teljesen egyforma méretben hiányoznak az épületelemek. A nyílásokat mintha lézerrel, sebészi pontossággal vágták volna ki, de a széleiken semmilyen égésnyom, sem más sérülés nem látszik, az emeletet elválasztó padlószerkezet és mennyezet rétegei elkülönülten jól kivehetők.

Felemeli tekintetét a hasadékból, majd tovább, a plafon irányába. Azt látja, amit titkon sejtett, a furcsa járat folytatódik a tizedik, legfelső emeleten keresztül is, majd tovább az ég felé.

A látottak alapján nincs tovább nesztelen osonás, vagy hang nélküli lépés. Zavarodott, ideges hangulatban siet át a hálóba, de nem talál bent senkit, csak az ott lévő széles ágy méretével megegyező, nyolcas számhoz hasonló alakú anyaghiányt a mennyezeten, ami szintén a külvilágig tart.

- Mi történt itt? - kérdezi magától halkán, kétségbeesetten, de választ nyilvánvalóan nem vár, csak a képtelen látványra reagál lehetetlen módon.

A hálószoa ajtaja mögül valami nekidől a hátának, érezve az érintést, reflexszerűen rögtön félreugrik az útjából. Egy férfi esik tehetetlenül mellé a földre. Miután padlót fogott, nem mozdul, csak hason fekszik világos melegítőruhájában, arccal a fehér szőnyeg felé. Felismeri a nekizuhant alakot.

- Oli, mi történt itt, hol van Kitti? - kérdezi, és közben a vállánál fogva próbálja őt felsegíteni.

A földön fekvő magától emeli fel a fejét. Harminc éves arca az oldalain horzsolts, orra is eltörött, dől belőle a vér, feltehetően a tompítatlan földre zuhanás okozta zúzódásait. Szeme bevézgett, pupillája beszűkült, tekintete érdektelen. Vid az elé táruló tekintetben keresi, de a homályos nézésben nem találja testvérét. A férfi nem beszél, rezzenéstelen, távolba bámuló, opálosan mattult szemeiben a felszálló ködrétegen átszűrődő délelőtti napsugarak tükröződnek vissza.

- Olivér elviszlek kórházba, gyere!

Miközben Vid megpróbálja felemelni a testvérét és kihúzni a hálóból, a saját vállához emeli őt. A férfi szemgolyói megmozdulnak, és lassan a segítője arca felé kezdenek orientálódni. Kinyitja a száját, de nem jön ki hang a torkából, csak némán tátog. Egyik kezét felemelve megragadja Vid kócos haját, majd mintha megpróbálná őt magához húzni, és tátott szájjal az arca felé kap fogaival.

- Oli, mit csinálsz? - kiabál rá, majd magától ellökve engedi el őt.

A férfi a földre zuhan, kérdezője pedig kihátrál mellőle. A furcsán viselkedő házigazda nehezen, de önállóan áll fel, különösen rideg tekintetét korábbi felsegítőjére emeli.

- Mi történt veled, Tesó? - kérdezi kétségbeesetten Vid, elcsukló hangon, fejét megingatva, miközben a másik helyiségbe visszalépve úgy helyezkedett, hogy köztük ott legyen a biztonságos távolságot adó tátongó nyílás, a hálóval szomszédos nappaliban.

A férfi bizonytalanul áll Viddel szemben, fejét jobbra és balra biccentve figyelni némán az előtte állót. Néhány másodpercig szótlanul néz, mereven előre, utána száját kinyitva, fogsorait állatiasan kivillantva megindul egyenesen előre.

- Ne csináld! - kéri őt fejcsóválva már-már síró hangon, látva haladása irányát - Könyörgöm, állj meg!

A férfi nem áll meg, ködös tekintetét csakis célpontjára szegezi, lassú vánszorgása keresztülviszi őt a háló és nappali közti ajtón, majd mintha nem is érzékelné az akadályt, egyenesen bezuhan a hasadékba. Vid hasra vetődik, próbálja elkapni a bátyját, de nem éri el. Annyit még éppen lát, hogy a férfi a negyedik emeletig zuhan, ott a feje a padlóperemhez csapódva szétloccsan, a test pedig pörögve a második emeletre csapódik be.

- Ez nem lehet, ez nem lehet. - ismételtetgi halkán, közben fejét csóválva, sokkos állapot kerülgeti.

A földön ülve nekidől a nappali kanapéjának, zavartan bámul maga elé a kivájt üregbe.

Csupán néhány másodperce tart megrázkódtatásának feldolgozása, amikor a tehetetlen test tompa puffanása utáni rövid csendet egyre hangosabb, mélyülő bűgás törli meg. Vid felkapja a fejét, zavart tekintete kényszerűen kitisztul. Keresi a hang forrását, talán a konyha felől jöhet. A zúgás egyre hangosabbá és aggasztóbbá válik, mintha valamiféle lassuló gépi hang volna az okozója. Határozottan a konyha irányából érkezik, Vid az előszobán keresztül át is siet a helyiségbe. Itt már hallatszik, hogy nem onnan szól. Kintről.

A konyhaablak remegni kezd a zaj erejétől. Vid lassan közelít az ablakhoz, tágra nyílt szemekkel, szapora légvételekkel helyezi bal tenyerét az üvegre, a felület rázkódásának frekvenciáját keze is átveszi. Oszlik a köd a szabadban, már körülbelül kétszáz méterre is ellátni. A látóhatáron egy többszintes utasszállító repülőgép tűnik fel csupán negyven méter magasan, feketén füstölgő jobb szárnytóval, imbolyogva ereszkedik, láthatóan irányíthatatlanul, nagy sebességgel egyenesen a lakóövezet felé zuhan. Az ablakban álló arcára rémült döbbenet ül ki. A vészjósló látvány közben kiegészül a szemlélő számára, mintha a gigantikus test mögött kisebb, sötétebb repülő objektumok is közelítenének, de a távolság és az égi homály miatt ezek kivehetetlenek, és már idő sincs tovább megfigyelni őket.

A monstrum a háztömb előtt kétszáz méterrel, hasi részével az épületek közti parknak csapódik, majd teste két részre szakad. Széles szárnyai a lezuhanás pillanatában elszakadnak a géptörzstől, a sétány körüli három szintes építményekbe fúródnak. A hajtóművekben maradt kerozin lángba borítja a megrongált tetőszerkezeteket, a tűz magasra csap a végigtarolt, kiterjedt területen. A géptest elülső, jelentősebb része a repülő orri részénél a talajba fúródik, amitől a robosztus objektum a katasztrófába torkolló landolás lendülete miatt függőleges helyzetbe kerül, majd nagy sebességgel átfordulva azon keresztül akadályt képező széles háztömb felé kezd zuhanni, amiben Vid is épp bent van.

A megállíthatatlanul legrosszabb irányba dőlő irdatlan fémtömeget látva ösztönösen rohan ki a konyhából, és bevetődik a nappali megmaradt padlójára, hasra, karjait gondolkodás nélkül a tarkójára kulcsolja. A géptörzs ezzel egy időben óriási robajjal csapódik be, áttöri a háztömb

szerkezetét, a lakás bejáratát és a konyha egyik felét is kiszakítva az épületből.

A nappaliba mértéktelen mennyiségű épülettörmelék ömlik be. Kisebb betonelemek zuhannak Vid hátára, de nem sebzik meg, viszonylag könnyedén kúszik ki a szobát elborító maradványok közül, majd sértetlenül feláll. Minden más hangot felülmúló fülcsengés zúg a fejében, csak lassan múlik. Visszanézve látja, teljes magasságában átszakadt a kétszáz méter széles létesítmény a keleti végétől húsz méterre, éppen Vid testvéreinek tömbszéli lakása mellett, a soktonnás repülődarab pedig végül az épület mögötti kiterjedt parkolóra és a széles utcán túli ötemeletes lakóházra dőlve, azt maga alatt összezúzva állt meg a talajszinten. Vid kisiet a lakás erkélyére, hogy jobban lássa, mi maradt meg az épületrészről, mivel a lépcsőház nincs többé, de ösztönei vészjelzésként diktálják, hogy valahogy le kell jutnia onnan.

Az erkélyen a kilencedik emeletről messzire ellátni dél felé, a köd egészen feloszlott, már szinte a Napot is látni. A távolban mindenfelé hasonlóan magas lakóépületek sorakoznak, egy város látszik körvonalazódni. A látóhatáron több irányban baljós füst gomolyog. Nem tudja tovább szemlélni a bensőjében ébredő kérdésekkel ostromló környezetet, mert a lezuhant repülő törzsének meggyűródött, de jórészt egyben maradt csőidomjánál mozgást lát, kitámolygó emberekre lett figyelmes. Túl messze vannak, és a becsapódás miatti törmelék felcsapó porától sem látni őket jól. Egyikük elbotlik, mellette haladó társa segíti fel. Négyen vannak. Egymást támogatva szoros csoportban maradv próbálnak a maradványoktól eltávolodni, amikor mögöttük szintén a törzsből előbukkanva további férfiak és nők jönnek elő. Ezek az emberek az első csoport tagjaitól jócskán lemaradtak, lassú, esetlen járással követik az elsőket. Vid hiába tesz meg minden tőle telhetőt, a távolság és a por miatt egyszerűen rosszul látni őket, de utóbbiak mintha hasonlóan mozognának, mint a lakásban a mélybe zuhant férfi, mikor kérlelhetetlenül közelített. Egészen kihajol az erkélyről, úgy figyel, hogy mi történik, tágra nyílt szemekkel tekint a mélybe.

- Hé! - kiáltja el magát önkéntelenül, közben egész karjaival hevesen integet, hogy meglássák őt odafent.

Hangját valószínűleg meghallották, mert a kisebb csoport két tagjának tekintete felé fordul. Kiabálni, sikítani kezdenek, mikor odapillantanak, hátrálva próbálnak futni, rémült menekülésbe kezdenek.

- Hé! Várja... - kezdi kiabálni, de elfojtja hangját, mikor a két épületrész közti hasadékon a sűrű törmelékfelhő homályában sötét árnyak suhannak át nagy sebességgel.

Elhaladva mintha szárnyak árnyékai rajzolódni ki a fakó hömpölygésen keresztülhatoló napfényben, hatalmas, denevérszerű szárnyak.

A megfigyelő pillanatnyi, hihetetlen látképtől hanyatt vetődve húzódik be a fal takarásába. Ismeretlen, ordító és egyszerre sziszegő jellegű hang visszhangzik a környező épületek közt, biztosan nem állattól vagy embertől való, leírhatatlan, vérfagyasztó zaj. Az árnyak a túlélők körül érnek földet. Vid lélegzetét visszafojtva figyel a terasz falának fedezékében, hogy mi történik az utcaszinten. A felszínközeli, elégtelen látási viszonyok miatt gyengén észlelhetők a lények, de annyi egészen biztosan kivehető a számára, hogy nem emberek vagy állatok, amiket lát. Ugyan emberszerű az alakjuk, de hátukon testükkel egyesével megegyező méretű szárnyak meredeznek, torzójuk pedig testhosszan tekergő farokféle nyúlványban folytatódik. A négy menekültöt szűk körbe kerítették be, figyelőjük belőlük is négyet számolt. Hamar feltűnik a rejtőzködőnek, hogy a sötét szárnyasok láthatóan nem foglalkoznak azokkal, akik a roncsból később jöttek elő.

Újabb ismeretlen lények repülnek be, talán öten lehetnek, és a géptörzsből később előtámolygó embereknek rontanak. A körülbelül harminc főt számláló, hátramaradt csoport tagjait karjaikkal egyesével megragadják, felemelik a magasba, majd nagy erővel a törmelékekkel borított aszfalthoz, illetve a közeli épületek falához csapják. A részeikre szakadt testek élettelenül, jelentősebb vérontás nélkül terülnek el a talajon. Az öt támadó puhán landol hátsó lábain az épületek közti úttesten, majd négykézlábra ereszkedve úgy tűnik messziről, mintha táplálkozni kezdenének áldozataikból. A dermesztő cselekmény fél percnél nem tart tovább, egyszerre repülnek fel a magasba, és tűnnek el a házak mögött.

Az elsőként berepült négy lény lassan, négy lábon lépkedve, földhöz lapuló testtel körözget a földre kuporodott, összekapaszkodott, és kétségbeesetten síró, védtelen túlélők körül. Férfiakat és nőket vettek körbe, akiknek a szavait konkrétan nem érteni a távolból, de pusztán hangszínük alapján is egyértelmű, hogy az életükért könyörögnek. A bezárult gyűrűt alkotó lények összetett hangja valamiféle kattogó zajra vált, visszhangzik az épületek közt, miközben egyszerre fejezik be a lopakodó mozgású körözgetést.

Amit kibocsátanak, egyfajta kommunikációnak tűnik. Pár másodperc néma csend után a foglyaikra rontanak, teljesen egyszerre, mellső lábaikkal tépik szét a láthatóan összemérhetetlenül gyenge emberi testeket. A zuhanás megmaradt túlélőinek szétszakítása közben messziről is vakító fényerejű, sárgás fénycsóvák hagyják el a lemészároltakat. Személyenként egy ilyen jelenség repül fel függőlegesen az ég felé, egy pillanatig tartó hangos, robbanásszerűen kitörő, magas frekvenciájú, Vid számára süvítéshez, sípoláshoz hasonlítható hangtól kísérve. A fények ember méretűek, határuk elmosódott.

A fénycsóvák teljesen egyenes vonalban repülnek, nagy sebességgel, üstökösként távolodnak az oszladozó fellegek irányába. A szárnyas lények a ragyogások után erednek, erős végtagsuhintásokkal rugaszkodtak el a talajról. Kétszáz méter magasan járhatnak, mikor utolérik, és valahogyan megragadják az üldözött jelenségeket, majd délnyugati irányba tartva eltűnnek velük a házak mögött.

- Na jó, ilyen nincs - mondja Vid idegesen, visszahúzódva a fal mögé, behunyta szemmel.

- Nem, nem, nem, halottak, repülő... szarságok... Mi történik itt? Ez valójában nincs is - zavarodottan, sokkosan suttozja, közben fejét csóválja. - Na jó, e... el kell tűnnöm innen - folytatja egyre zaklatottabban, szemét ismét kinyitva, riadtan néz körbe.

Tudja, hogy bármi is történik, nem biztonságos itt. Felugrik, de érzi, hogy imbolyog alatta a kövezet, a kettészakított tömb kisebbik része ingataggá vált alatta. A ház szerkezete hangosan nyikorog, morajlik a mélyben. Az épület zaját hallva kapkodóan indul el az erkélyről a lakásba, lefelé vezető kiutat keresve, amikor zörejt hall a leomlott lépcsőház melletti konyha felől. Hallhatóan mozog arrafelé a törmelék, de biztosan észlelhető, hogy nem az épületszárny ritmusos és bizonytalan kilengése okozza.

Átrohan a hálóba, célirányosan hatol be a helyiségbe. Számításainak megfelelően a közelebbi éjjeliszekrényen egy sötét bőrtokot talál, rendőrségi jelvény villan felületén a fényben. Határozott, gyors mozdulattal nyitja a fiókot, kutakodik a mélyén, de nem találja, amit keres.

- Gyerünk már, hol tartod? - kérdi halkán, ingerülten, mintha még fel sem fogná igazán a

testvérével nyilvánvalóan történtek.

Féltérden, tanácstalanul felsóhajtva néz körbe a szobán, majd megakad a szeme az ágyon. Benyúl a párna alá, megtorpan a keze, műanyag fegyvertokot húz ki onnan, benne egy pisztollyal. A kioldót megnyomva ejti ki bal tenyerébe a tárat, hat-hét lőszer lehet benne. Visszatolja a markolatba, majd a fegyver szánját hátrahúzva fémes csattanással tölti csőre az eszközt, végül a tokot felcsatolja az övére.

Lassan jön ki a szobából, a fegyvert jobb kézzel kitarva maga elé. Óvatosan, bizonytalan fegyvertartással tör előre a betonmaradványok közt a konyha és a mögötte tátongó mélység felé, végig a lakáson, ropogó léptekkel halad át a törmeléken. Az előszobai mennyezet alól, a konyhával szembeni fürdőszoba irányából vastag fémcső lóg ki a falból, erősen csörgedezik belőle a víz, vékony függőnyt képezve az stresszben osonó útjában. Cseppjei Vid ideges arcát, és kitarított önvédelmi eszközének oldalát sűrű csattogásokkal érik el. Koncentráltan, szapora légvételekkel lopakodik előre, tudja, hogy kockázatos, amit csinál, de helyzete első, gyors átgondolása alapján úgy látja, a levezető utat csak a lépcsőház romjai felé találhatja meg.

A csobogáson túllépve, a félig kiszakított előtér végében meglátja a zaj forrását. Egy szárnyas lény az, épp olyannak tűnik, mint amelyeneket odakint lehetett látni. Ez a példány nem tartott társaival, valószínűleg még a túlélőknek való meggondolatlan lekiabálást hallhatta meg.

A lény első pillantásra három méter magas is lehet, de négykézlábra ereszkedett, így pontosan nem megállapítható. Teste emberszerű, alakja leginkább egy gorillához hasonló. Farka legalább két méter hosszú, tűhegyes, piramisszerű alakban végződik, és egyenesen szemlélője felé mered. Bőre sötétszürke és bordó árnyalatok keveredéséből, kérges darabokból áll, amelyek a válli részén, hátán, karján és lábán egymásra tűrődnek. A külső felületét alkotó érdes elemek a hajlati részeken ritkásabbak, alóluk kitűnik, ahogyan sárgán izzik a teste, akár a folyékony láva. Arca emberi, de orra helyén két függőleges nyílás található egymás mellett párhuzamosan. Szemei narancssárgás fényben világítanak és mintha mikroszkopikus háló szőné be őket, összetettek, akár a rovarok látószerve. Száját nem borítja semmilyen kültakaró, ínye vékony és fekete. Az alsó és felső fogsorai fémesen villannak, akár az acél, és fűrészekként illeszkednek egymásba, közülük pedig kígyószerűen kettéágazó nyelv bukkan elő időnként. Homloka felett két hegyes, előre ívelő, szarvféle képződmény ágaskodik, a tarkóját és hátát pedig további kisebb-nagyobb, tórszerű nyúlványok borítják. Karjai és lábai fémes hatású, húsz centiméter hosszú karmokban fejeződnek be, melyek mélyen az előtér padlójába mélyednek.

Vid remegő karokkal, tágra nyílt szemekkel, rémült tekintettel, nagyot nyelve, lassan hátrál a szörnyetegtől. Tudatalatti által irányított mozdulatok, a sokkoló látvány bénító hatásának ellensúlyozására.

A néhány másodpercig mozdulatlan árny határozottan látja a fegyverrel már távolodót, hirtelen ront neki. Sercegve csap fel a törött vízcső gőze a lény testéről, de nem lassítja le. Vid rögtön elsüti pisztolyát, pánikszerűen lövi üresre a tárat. A lény vastag bőréről és összecukott szárnyának csontozatáról lepattannak a lövedékek, hatástalanok a találatok. Miközben az ismeretlen teremtmény megindul az előszobában, rettentő testének rombolása miatt egy betonelem dől a hátára, ami ránehezdedve megállásra kényszeríti. Vid kihasználja az alkalmat, remegő kezekkel

viszonylag gyors tárcserét eszközöl a pisztolytok oldalzsebéből, és csőre tölt. A fegyverszán helyrepattanása után fél méterről a karjaival és farkával kiszabadulni próbálva kapálózó, fel-felmorduló lény szemeit egymás utáni sűrű lövésekkel eltalálja, majd a nedves talajon oldalra a fürdőbe becsúszik, ismét kívül kerülve a halálos közelségből. Ösztönös mozdulatsor, dühíti a hihetetlenül szerencsésen végződött vakmerősége. Ideje lehiggadni, és kevesebb kockázatot vállalni.

A megvakított lény felüvöltött a testét ért trauma hatására, a megmaradt vasbeton falak is rázkódtak az erejétől. Válaszképpen tágra nyitott szájából tüzet okád egyenesen előre, lángba borítva a nappalit és a hálósobát.

A szörnyeteg kiszabadul a tonnás törmelék fogságából, és tombolva veri szét a lakás válaszfalait, prédája után kutatva. A fegyver üres, tartalék tár sincs több. Vid a fürdőben talál maga mellett egy épületelemből kiszakadt több méteres vasrudat, a nedves talajon hever. Megragadja, zihálva gondolkodik a továbbiakon a falnak támaszkodva, a földre rogyva. Kinézve a fürdőből látja, hogy a teremtmény a hálóban hangos reccsenések és csörömpölések közben rombolja a helyiséget. Ropogva terjed a tűz a lángoló lakásban, elviselhetetlen forrósággal tölti el a fürdőt is.

Megfogadta, nem is olyan régen, hogy kevesebb kockázatot vállal, de most az összes elméleti verzió megsüléssel végződik, kivéve egyet. Vid röpkén kigondolt tervének gyors teoretikus lefuttatása után kilép rejtekéből, és minden bátorságát összeszedve a lény után ered, egészen a nappaliig. Felemel a padlóról egy maroknyi kődarabot, és a neki háttal tombolóhoz vágja, majd ahogy csak bír, rohanni kezd az erkély felé.

Az történik, amire számít, ellenfele meglátja őt, és utána is ered. Vid a felcsapó lángok közt megmaradt vékony ösvényen kicsúszik az erkélyre, a korlát tövébe támasztja a vasrúd előre álló végét, a tárgy másik hegye pedig ahogy remélte, mögötte az épület teraszra vezető betonfalát áttörő lény fejébe fúródik alulról, a nyaka felől. A rozsdás vas felizzó éles csúcsa a lény tarkóján tör elő fényes fröccsenéssel. A szárnyast az átszúrt koponyájával viszi tovább lendülete, majd a mélybe zuhan.

Vöröses lángba borulva ég el a teste a levegőben, majd mielőtt földet ér, az ereszkedő tűzből előbukkan a farka, melynek nyílszerű vége kisméretű tölcser alakban nyílik ki. Egyre magasabb frekvenciájú zúgás hallatszik a belsejéből, majd egy piros színű, gömbvillámhoz hasonló impulzus hagyja el a tekergő, nyúlánk testrészt, egyenesen az épület földszintje felé. A szörnyeteg földet érve hamuként szétporlad, viszont amit ellőtt, hatalmas robbanást okoz az épületrész tövében. Megremeg az erkély padlózata odafent. A kilencediken lángoló épületcsomok megdől, majd megállíthatatlanul a másik sérült tömb résznek ütközik.

Vid az épületszárny becsapódása miatt átesett a terasz korlátján, de a mélybe zuhanás előtt egy kézzel még sikerült elkapnia azt. Teste lengését kihasználva beesik az alatta lévő, szintén ferde kövezetre, ami testének jobb oldalát összezúzza.

Tompa fájdalom végig a törzsében. Nehéz, de tudja, hogy muszáj felkelnie, mert csak idő kérdése, és a ház végleg összeomlik felette. A megdőlt épület egymás alatti erkélyeinek kapaszkodóin emeletről emeletre lemászva éri el az első szintet, végül egy határozott elrugaszkodással a talajszintre esik. Szerencsétlenül érkezik a több méteres magasságból, az aszfaltburkolatra zuhanva

fejét a járdaszélbe üti, eszméletlenül terül el.

Magányosan és védtelenül hever a betonon, míg az épület összedőlve, óriási port kavarva semmisül meg felette.

2. Jelenések

Az egyre gyéribben szállingózó por teljesen elült. Korábban néhol sötéten füstölgött a kettétört géptörzs, mostanra szürkén olvad be a részben alatta préselődő épületromok közé. A kiterjedt lakóövezet alacsonyabb épületeinek eddig üzemanyagtól lángoló sáttetőinek pislákoló perzselődése is szinte teljesen kihunytt. Nincs már feltörő sikoly, sem ismeretlen, különös hangok, csak a múló fülzúgás, amit a háztömb alsó szintjein keletkezett robbanás zaja okozott.

Vid hanyatt fekszik az aszfalton, légzése egészen lelassult, nyugalmi pulzus lüktet ereiben. Szemeit remegő pillákkal nyitogatja, a fejében bűgő, sértő ébresztőhang hatására lassan magához tér. Arcán a hamu, az aprószemű törmelék, és a saját vére egyaránt keveredik. Az ég borultnak tűnik, korom szállingózik a levegőben. Nem rég még néhány pillanat erejéig a Nap is kisütött, úgy tűnik, gyorsan változik az idő. Folyamatosan némul el a fülzúgás, csak a csend marad nyomában.

Zavartan pislog, fejét felemelve, nyögve néz végig saját magán és környezetén. Lábat betontörmelék nyomja a térdeitől lefelé, de felülve könnyedén le tudja tolni magáról a jellegtelen színű halmot. Értzi, ahogy meleg folyadék csurran a bal fülébe, halántékához nyúl, pirosan fénylenek a nedvességtől ujjai. Arcát szennyeződésekkel borított tenyerével próbálja törölgetni, de nem sikerül teljesen, koszos és véres marad. Felkelés közben felkapja a tekintetét, különös zörejt hall a távolból. A távoli jelenség folyamatosan erősödik, valami közelít. Monoton a zaj, túl távoli ahhoz, hogy beazonosítható legyen kibocsátója. Bármilyen lehet. Vid korábbi eszméletvesztéséhez képest hamar feláll és a hang irányába kezd óvatosan közelíteni az utcán, minden irányban a környezetét kémelve, míg egy közeli útkereszteződéshez ér. Nem volt messze a széles és szűk utcák találkozása, még megfontolt léptekkel is fél perc alatt odaért. Mindenfelé épülettörmelékek, elhagyott, az úttesten keresztbe álló gépkocsik látszanak, a legtöbb jármű messziről sértetlennek tűnik. Egy parkoló autóknak csúszott egyterű, citromsárga japán kocsit tetején azonban Vid ugyanazt a szabályos kivágást veszi észre, amit korábban az azóta leomlott épület szintjei közt már megtapasztalt. Közlekedő siet, benéz az utastérbe. A jármű kívül épnek látszik, de belül a műszerfal, a kormány, és az ülés egyes darabjai egyszerűen hiányoznak, mintha azokat szabályos térbeli alakzatban, egymással összefüggően vágták volna ki, épp úgy, mint a padlózatot odafent a lakásban. Átpillant egy másik, belső sávban álló piros furgon irányába, hasonló látvány tárul elé. Egy harmadik jármű ajtaja nyitva, a tető sértetlen, de az ajtó fele ív alakban hiányzik.

- Mi történt itt? - formálja suttogó szavakká visszhangzó gondolatait a felé tóduló aggasztó látványelemek miatt.

A környező magas házakon végignézve, nyomokban kormos falakat, néhol kitört ablakokat látni.

A kereszteződésben több irányból is hallatszik az egyre erősödő morajlás. Mindenhonnan visszaverődik, Vid forgolódva próbálja valódi forrásának irányát megállapítani. A talajon egy karhosszúságú fémcső darab éppen előtte hever, talán egy közlekedési tábla eleme lehetett korábban. Kezébe veszi, védtelenségét tervezi enyhíteni vele. Kielégítő átmeneti megoldásnak találja, mivel lőfegyverét már korábban üresre lőtte, hátra is hagyta a haszontalanná vált eszközt, emellett fogalma sincs, hogy segítség közelít, vagy olyan, ami az életére tör.

Talán jól jönne most egy rejtkehely, talán jobb volna onnan figyelni a közelgő ismeretlent. Hasznos gondolata alapján fedezék után kezd kutatni, de közben észreveszi, hogy a zajra nem csak ő

figyelt fel, többfelé mozgolódást lát a távolban.

Emberek tűnnek fel az utcákon minden irányból, talán százan is lehetnek. Szinte szempillantás alatt bukkantak elő, úgy látszik, hogy a házakból, az utcán álló járművekből, és a kocsik közül jönnek ki. Egyesek darabos, különös mozgással sétálva, mások kúszva közelítenek. Néhányan mereven előre szegezett tekintettel tartanak előre, de vannak, akik hirtelen mozdulatokkal kapják tekintetüket jobbra és balra, a környezetüket figyelve. Némelyek eleinte ugyanígy ingatják a fejüket, de aztán meglehetősen gyorsan, szaggatottan rántják a kereszteződésben álló célpontjuk irányába.

Elképedten, földbe gyökerezve figyeli őket Vid, a velük történeteket próbálja kifürkészni. Hihetetlen a látvány, mozgásukból úgy tűnik neki, mintha leginkább valamiféle belső kontroll nélkül kívülről irányított, élő szövettel borított gépek volnának. Közelebb érve megérti, hogy nevetséges volt gondolata, nincsenek vezetékek, sem fém váz a foszladozó bőrük alatt. Néhányak alsó, illetve felső végtagjait leszakították, csupán hús és vér bukkan elő a láthatóan tépelt sebeikből, semmi más, ami mesterséges beavatkozásra utalna. Talán a szárnyas lények okozták? Akárhogy is, mintha nem is érdekelné őket a testrészeik hiánya. Vid a látottak alapján biztosan sejti, hogy nem lehetnek békések a szándékaik. A mindent bezengő, egyre erősödő zaj zavarhatta fel őket, de így, hogy meglátták őt, most már egyértelműen látja azt is, hogy nyílegyenesen érte jönnek.

Döbbentségéből feleszmélve próbálna menekülési útvonalat tervezni, de az erre nyitva álló rövid időablak már bezárult, mindenfelé elvágták az útját. Semerre sem jutna ki közülük, ugyan még messze vannak, de lényegében teljesen körülrárták, már az utcák és a közeli park sem járható választási lehetőség. A testvérel nem rég történt rövid dulakodása alatt érezte, bármi is történt ezekkel az emberekkel, gyengébb fizikumúak, mint ha egészségesek lennének, de nem mer közöttük elszurranni, mert időpazarló hezitálása alatt mostanra túlságosan besűrűsödtek. Nagyon gyorsan igen közel értek, rémisztően hat az egyre idegesebb középén állóra a sérült emberek tömegének horrorisztikus látványa. Szinte hangtalanok, csupán lassú, csoszogó lépteik súrlódásának összessége párosul a különös háttérzúgás mellé. Légvételük se hallatszik, mintha lélegzetüket visszafojtva lépnének egyre közelebb és közelebb.

Az elsők már nem lehetnek messzebb száz méternél, mikor Vid déli irányból egy futva közelítő alakra lesz figyelmes a tömegben. Ránézésre ugyanaz történhetett vele, mint a többiekkel, de kevésbé rángatózó a mozgása, meglehetősen gyors, és a mellé kerülőket erőteljesen félrelökve küzdi magát előre. A tömegből kitörve, felhördülve rohan Vid felé, aki bal lábával ösztönösen lép ki előre, magát kitámasztja, és a súlyos fémcsövet vízszintes irányba nagy erővel meglendíti, pontosan az oda érő, száját nagyra nyitó férfi fejére csapást mérve vele. A furcsa támadó hanyatt vágódva, szétzúzott koponyával, élettelenül csúszik tovább kiiktatója mellett a talajon. Nem mozdul, talán leállt.

Vid nem érti, hogy honnan jött a precíz mozdulatsor, mintha nem is saját elhatározása lett volna, mintha tudatalattija diktált volna. Különös, de most nem számít, remek döntésnek bizonyult, bármi is volt a forrása.

Teljesen bezártak, ötven méterről közelítve szűkül a szabad terület, reménytelenül végeláthatatlan a tömeg.

- Na rohadjatok meg - mondja beletörődően, kásás sötét vértől csöpögő fegyverével maga mellett csuklóból körözve, mint aki kész addig védekezni, amíg szét nem hordják a testének darabjait.

Az összeverődöttek alapzaja mögül egyre erősebben szűrődik át az ismeretlen zúgó hang, egészen közel lehet, már az iránya is behatárolható. Az embertömeget keleti irányból valami elkezdte szétzilálni, sorról sorra tűnnek el az érkezők, négy méter széles sávban fogynak a hátsóktól kezdődően. Oldalazva sodródó, régi típusú, sötét színű, benzínmotortól dübörgő amerikai kocsik voltak az.

Furcsa moraj a robbanómotor, évek óta igazi ritkaság, nem csoda, ha először beazonosíthatatlan volt a rég múlt időket felejtett fül számára.

A szűkülő kör középpontjától harminc méterre, a csúszás miatt hangos csikorgással és füstölgő gumikkal áll meg a jármű. Oldaláról és motorháztetejéről elsodort emberek csúsznak le az aszfaltra, véres foltokat hagyva hátra maguk mögött a még imbolygó, fényes karosszérián. Ketten a gázolás ellenére újra felállnak, és töretlenül mennek tovább Vid felé. A többi három nem mozdul, mereven fekszenek egymáson.

Ahogy állóra fékeződött a kocsi, bal első ajtajának kivágódásával egy fiatal nő szállt ki utasteréből. Egyik markában egykezes használatra is alkalmas, kisebb méretű automata fegyvert tartva az ég felé sorozatlövéseket ad le, miközben a körülzárt felé fordul.

- A kocsiba, gyerünk! - kiabál rá megrettent észlelőjére.

A lövésektől a tömeg egy része a lány felé indul, aki folytatja a tüzelést, ezúttal a felé közelítők irányába, hezitálás nélkül. Pontosak a találatok, a meglőtt emberek a tűzfegyver ropogásának fülsiketítő robaja közben esnek össze a jármű körül.

Vid mikor a segítségére érkező lányra pillantott, és meglátta a szemébe lógó tincsei mögött bűvő arcát, a látvány miatti döbbenettől a betonon nagyot koppantva eresztette a földre egyszerű eszközét.

- Te...te meg hogy? - kérdezi értetlen arccal, szinte dadogva.

- Gyere már! - üvölt rá még egyszer a döbbenetben állóra, és felé dob egy pisztolyt.

Vid megpróbálja elkapni, de nem sikerül neki, markolata kicsúszik a stressz miatt ügyetlen, remegően ideges kézből. Utánvetődik, csőre tölti, és fektében a rárontó emberekre lő. Testszerte találja el őket, lassulnak, de érdeemben nem állnak le, jönnek tovább.

- Fejre próbáld! - kiabálja, közben övéről lecsatolva két kézigránátot hajítja a tömegbe.

Vid többszöri próbálkozás után nehezen, de végül egyesével fejbe találja a hozzá karnyújtásnyira közel érő, könnyebb célponttá váló három alakot.

A repülő robbanótesteket ő is látta, sejti, hogy csak kérlelhetetlen másodpercei vannak helyesen cselekedni. Felkelve odafut az autóhoz, bevetődik a jobb első ülésre, magára csapja az ajtót, és a detonáció elől mélyen a fémszerkezet fedezékébe húzódik. A lány is beugrik a járműbe, szintén a karosszéria oldalablak alatti takarásába süllyed. A gránátok házfalakat rengetően robbannak fel, darabokra szakadt testrészek repülnek szerteszét a keresztveződésben.

Egy leszakadt alkar a nyomáshullámtól megingó kocsiba is beesik a letekert ablakon keresztül,

éppen Vid ölében landol. Szinte felugrik az ülésben, ijedten, reszkető kézzel ragadja meg a végtagot, azonnal ki is dobja a kocsiból, zavarában és idegességében még utána is üvölt.

- Gázt! - szólal meg elszántan, magabiztosan.

- Nyugi van, már rég megyünk. Nem látod? - vonja kérdőre a lány meglepően nyugodtan, cinikusan, szemöldökét felhúzva. Ujjával előre mutat a kormány íve felett, láttatva, hogy közben már egy ideje kihajtottak a tömegből.

- Ja? Az jó - mondja felegyenesedve az ülésben, miközben kavarodott tekintetét magabiztossá próbálja rendezni, torkát köszörüli.

- Csak nem tűnt fel neked, mert épp dolgozó volt - utal a lány az élettelen testrészt okozta komolytalannak ítélt riadalomra.

- Akár a szemembe is fröccsenhetett volna, csak mondom! - vágja rá magyarázkodóan elsőre talán szánalmasnak ható ijedtségére, könnyedséggel palástolva, hogy még mindig rettentően ideges.

- Az, persze - mondja a lány továbbra is enyhe gúnnyal, a fejét csóválva, kissé elmosolyodva.

A kocsi egy több sávú úton a sebességváltásoktól fel-felhördülő motorral gyorsítva száguld a házak közt, kiégett járműveket és épülettörmelékeket időnként megcsúszó gumikkal kerülgetve, miután a különös csoportosulást könnyedén hátrahagyták.

- Mintha háború tört volna ki - néz körbe Vid értetlen tekintettel.

A lány hallja őt, de nem reagál, csak az utat figyelő sofőrként, koncentrált a tekintete. Egy rövid ideig egyáltalán nem szólnak egymáshoz, de a fiúban számos kérdés vetődik fel, hirtelen nem is tudja, melyikkel kezdje.

- Tina, reggel nem tudtalak elérni, hogy tudtál... - szólítja meg a mellette ülőt, de a kérdése végéig nem jut el, mert a rohanó járművet valami oldalba taszítja.

- Le kell ráznunk, vedd át! - szólal meg a lány, és azonnal elengedi a kormányt. Érezhetően tudja, mi történik, és próbálja a szituáció feletti kontrollt megtartani.

- Hé! - vágja rá Vid, és gyorsan ráfog a szabadon rángatózó kormánykerékre.

A lány hátrakúszik az autóban, utastársa alatta átbújva próbálja egyenesben tartani a járművet. A hátsó ülésen lőfegyverek hevernek halomban. Kisebb, nagyobb méretben és kaliberben egyaránt.

- Az kemény - nyugtázza Vid halkán, fejét megingatva, mikor hátrapillant az ülésre, és meglátja a mindenképp hasznosnak ítélt eszközöket.

- Az utat nézd! - érkezik a határozott válasz, tárat cserélve az egykezes gépfegyverben.

Behorpad a tető, mire Tina hosszú másodpercekig kitartott sorozatlövést ad le felfelé. Hatalmas robaj az utastérben, Vid a fejét védve borul a kormányra, de az irányt a robbanásszerű zajok miatti kisebb oldalra rántásoktól eltekintve még mindig tarja.

- Anyám! - kiabálja a fegyverdörgés közben, majd a tüzelés befejeztével erősen fújtatva, tágra nyílt szemekkel mered az előtte viszonylag egyenesen futó úttestre.

Belenéz a visszapillantóba és látja, ahogy egy korábban látottakhoz hasonló szárnyas lény esik le a kocsiról, viszont nem marad lent, távolról is jól látszik, hogy az aszfalton hátsó lábaival nagyot dobbantva ismét utánuk ered a levegőbe emelkedve.

- Jön tovább! - szól hátra hangosan Vid, túlkiabálva a magas fordulatszámra dübörgő motort.

- Tudom, mind a három - válaszolja rá Tina.

- Tessék? - kérdezi a belső visszapillantón hátranézve Vid, miközben társa látszólag hevesen a fegyverek közt keresgél.

Vid szemébe bal előlről, a távolból valamiféle fénysugár villan be, kétszer egymás után. Odakapja a fejét, a házak felett egy templomtornyot lát, a Nap előbukkanó sugarai valamiről visszaverődhetnek. Talán csak véletlen tükröződés? A fiú egy pillanatra elmereng a látványon. Biztosan nem egy ablak, valaki mintha állna odafent, de nagyon messze van, kivehetetlen számára.

- Te is láttad? Balra! - kérdezi.

- Nyomd meg a zöld gombot a bal térdednél! - vág közbe a megszólított, mintha meg se hallotta volna, amit a fiú mondott neki.

- Ezt? - kérdez vissza, és a műszerfal bal alsó részén a megfelelőnek talált gombot meg is nyomja.

A kocsik hátsó ablakában végződő teteje egy darabban leszakad, akár egy katapultáló pilótafülke fedele. Vid a váratlan esemény miatt ijedtében megint a kormányra bukik, kissé el is rántja azt, amitől a száguldó gép meginog.

- Csak tartsd egyenesen, ennyi! - szól rá Tina, ingerültebbé válóan.

- Itt vannak! - mondja az oldalsó tükörbe nézve a bizonytalan fiú.

Közvetlenül az autó mögött vitorlázva három korábban látott szárnyas lény tűnik fel, alig húsz méterre lehetnek.

- Nyomd, ahogy bírod! - mondja a lány, látva, mi következik.

A középen érkező lény tüzet hány a jármű után, csomagtartójának hátsó része és a lámpák lángra kapnak, olvadni kezd a színes műanyag burkolat. Vid az utasításnak megfelelően padlógázt nyom, az erőmű ezzel szinkronban bődul fel. Vasúti felüljáró alatti, száz méter hosszú alagút felé tartanak, két járműroncs közt csikorgó kerekkel és nyikorogva lengedező karosszériával szűken elmanőverezve be is hajtanak a pillanatok alatt elért, sötét és omladozó építmény alá.

- Most ne rángasd a kormányt, ha lehet! - mondja az irányító hátulról határozottan.

Vid hátrapillant és látja, hogy Tina egy rakétavetőt emel fel a vállára, majd lábaival terpeszben a hátsó ülésnek, és vállaival az első támláknak feszülve támasztja ki magát a kocsiból hátrafelé célozva.

- Ilyenre meg mikor képezték ki? Nem is mondtad! - szólal meg a menetzaj miatt kiabálva Vid.

- Egyenesen! - válaszolja Tina, erősen célzásra koncentrálva, a fegyver csövének hátsó részét a jobb első ülésre felfektetve. A fiú mereven tartja a kocsit, belátható távon belül nincs előtte útakadály.

A szárnyas lények az alagútba is követik a féktelenül vágató gépezetet, menekülő prédát üzve száguldanak utána.

Öreg pillérek tartják a düledező betonszerkezetet, néhol a rozsdás vasmerevítések is kilátszanak a burkolat alól. A jármű akadálytalanul hajt ki az alagútból a túloldalon. Tina hamar illanó szürke füsttel kísérve süti el a méretes kilövőeszközt, a rakéta pedig rövid útján végigsüvítve az alagút középtáján feszülő tartópillérbe csapódik. A robbanás erejétől az éppen mellette elrepülő lény lángokba borul, a járat beomlik, az óriási betonelemek közt összezúzódó másik két üldöző is vörös tűzgömbökké alakulva tűnik el a felcsapó porfelhőben. Vid a visszapillantóba nézve felszabadultan fújtat egyet, társa a füstölgő fegyvert maga elé dobja a hátsó ülésre. Megnyugvóan sóhajt fel ő is, egyelőre úgy tűnik, hogy nincs több vadász mögöttük.

Hó szállingózik, a szakadozó felhőzet mögül néha-néha előbukkannak a Nap enervált sugarai. Kihalt a csend. Hatalmas, kövezett teret ívesen félkör alakban kőkeretbe foglalt szoborcsoport vesz körül. Mostanra a bronzöntvények nagy része ledőlt, régi korok királyai zöldült fémmásainak több száz kilós darabjai hevernek szerteszét. Középen széles, fakó oszlopfő ferdén tört húsz méteres csonkja emlékeztet, hogy egykor a környező épületek fölé magasodó, büszke emlékmű állt a tér központi részén. A centrumban emelkedő alkotás romja burjánzóan zöld növényzettel körbefont, melyek keresztültörték a tükörsimára faragott, fehér és fekete színek váltakozásából szögletes mintázatot kirajzoló több hektáros padlózatot.

Mára a terület dicsőséget sugárzó, monumentális megjelenése helyett csak törmelékek, szerteszét heverő holttestek, néhol szenesedett emberi maradványok, elhagyatott, kiégett, felborult járművek maradtak meg. Épülő, de félbehagyott, szögesdróttal borított homokzsákkal is látszik az oszlopfő tövében, mellette a kövezetbe olvadt, magányos harckocsi lyuggatott maradványa vesztegel. Reménytelen háború dúlhatott ott, egyoldalú mérsárlás emléknymait viseli a gigantikus tér.

Ép járművükkel közelítve, a roncsok közt lassan szlalomozva haladnak végig halk motorpöfögéssel, majd állnak meg az oszlopcsonk tövében.

Tina és Vid kiszállnak a kocsiból, mindketten a holtak közt sétálnak, egymástól el-eltávolodva, céltalannak tűnik kósza haladásuk. A hátrahagyottak testének túlnyomó része megégett, egyesek végtagjait leszakították, de olyat is találni, akivel embergyártotta lövedék okozta seb végzett.

Vid kiábrándultan csóválja a fejét, kezét széttárva vonja kérdőre a vele lévőt.

- Miért vagyunk itt? Biztonságos helyet kellene keresnünk.

- Olyan nincs többé - válaszolja, talán most először lehullajtva magáról a keménynek, elszántnak mutakozó tekintetet. Fájdalmas arccal néz maga elé, egy alig hat éves kisfiú hanyatt fekvő, hasán meglőtt holttestét bámulja mellé guggolva, miközben tenyerét a gyermek mellkasán végigsimítja.

Vid a gyászoló felé fordul. Nincsenek messze egymástól, a behunyt szemmel földre roskadt lányt figyel. Világos farmernadrágjára és fehér dzsekijére több helyen korom kenődött, szőkébe vegyülően barna, hátul összefogott, hullámos hajának elülső, szabad tincseiben csillag alakú hópelyhek

akadnak meg. Fejét felemeli, szomorúan ragyogó szemekkel nézi a távot. Figyelője zavartan veszi el róla szintén siratóba forduló tekintetét, majd a hangulat méltóságához illően halkán szólal meg.

- Tina, tudom, hogy sok mindent elrontottam, amit már nem tudok helyrehozni, de kommunikálnunk kell.

A lány arcán könnyek futnak végig, de nem törli le őket, hanem Vid felé fordul.

- Bízol bennem? - kérdezi határozottan, mintha némán kérlelő tekintet párosulna mondandójához.

- Tudod, hogy igen - válaszolja Vid egyik karját kitárva, egy pillanatra félrenézve.

- Akkor segíts, mert feladatomban van - folytatja felállva.

- Milyen feladat? Mégis kitől a parancs? - kérdi szinte kínosan felnevetve, miközben társa elindul az oszlop felé.

- Arról még nem beszélhetek - válaszolja a lány válla felett hátranézve.

- Még? Ja, persze, megint egy ilyen titkos cucc - kezdi a fiú cinikusan, ingerültebbé váló hangnemben. - Tina, nézz körbe, szerintem már nincs értelme semmit titkolni, nem hiszem el, hogy a munkád még most is előbbre való, mint én - mondja Vid szemrehányóan, mire Tina megáll, hátrafordul.

- Ne gyere ezzel! Te voltál az, aki az elmúlt évben nem voltál ott. Soha. Alig voltál otthon, csak a munkád, és a hasztalan számok foglalkoztattak, miközben a menyasszonyod várt téged. Minden egyes este - hangsúlyozza szavait. - Amikor nagyritkán időben hazamentél, sosem érkeztél egyedül, a munkád mindig veled volt - folytatja higgadt, de hideg és közönyös tekintettel az arcán.

Némán hallgatja a kőkemény szavakat Vid, kitartott csenddel jelzi, talán valós lehet, amit fejéhez vágtak.

- Sajnálom, igazad van - mondja sóhajtván, a kisebb szünet után tovább szólva. - És tudom azt is, hogy nem munka miatt utaztál el. Hanem hogy elhagyj. Egy ideje már éreztem, hogy ez lesz. Viszont visszajöttél értem. Fogalmam sincs miért, de visszajöttél.

Vid közelebb lép Tinához, aki mozdulatlan marad, szigorú tekintete végig a felé érkező szeméit figyeli.

- Tina, te vagy a mindenem. Tudod, hogy így van. Ahogy veled bántam... amiket... már mindegy is, nagyot hibáztam. De már nem tudom visszacsinálni. Már csak egy dolgot tudok neked adni. Veled tartok bármiben, ha még elfogadsz magad mellé - mondja Vid a szükségesnek érzett három karnyújtásnyi távolságot megtartva. Tina nem válaszol. - Nem tudom, hogy kerültél ide, vagy mi ez az egész körülöttünk, csak azt, hogy veled akarok lenni, ennyi - fejezi be magabiztosan.

- Amikor lesz elég időnk, mindent elmondok, de most kérlek, bízz bennem, mert sietnünk kell! - válaszolja rá Tina, csendben és figyelmesen végighallgatva a vele szemben állót.

- Rendben - reagál Vid azonnal, bár még mindig kisebb értetlenséggel a hangjában.

- Az alagút beomlása elég hangosra sikerült, hamarosan sokakat idevonz - mondja körbenézve. - Dél felől már jönnek is - folytatja, mire a fiú is odakapja tekintetét.

A városon túli távoli horizonton emelkedő dombok felett már ismerős megjelenésű, sötét alakok tűnnek fel az égen, szárnyaikkal csapkodva közelítenek, sebességükből ítélve talán néhány percre lehetnek.

- Csináljuk! Mit keresünk? - kérdezi Vid sürgetően.

- Esélyt a jövőre, egy tárgyat, ami talán segíthet véget vetni ennek - érkezik a hasztalannak érzett válasz.

- Ide fegyverek kellene.

- Tulajdonképpen azt keresünk. Valahol itt kell lennie az emlékműben.

- Itt? Azt mégis hogyan?

- Mielőtt a Vatikán végleg elnémult, üzenetet küldött a Hivatalnak, miszerint egy páratlan erejű fegyver rejlik a Millenniumi emlékműben. Valahol - folytatja fejét oldalra biccentve, szemöldökét felrántva.

- Hú, ez azért elég elrugaskodottan hangzik - kezdi hitetlenkedve, de valahogy mégis bizakodik társában, így folytatja. - Nem mondták, hol? Segítség lenne.

- Nem tudták, csak annyit, hogy itt van az építményben. Régóta keresték a fegyvert, külön kutatócsoportot is alakítottak rá. Az üzenet szerint a napokban találtak meg egy levelet, amit az építető írt az 1800-as évek végén a Vatikánnak. Az állt benne, hogy az alapok ásása közben rátaláltak az eszközre, amit most keresünk, de bárki, aki meg akarta ragadni, vagy ki akarta húzni a kövek közül, valamiféle áramütéshez hasonlítható esemény miatt napokon belül meghalt. Az építők persze félni kezdtek, szóbeszéddek indultak egymás közt, természetfeletti erőt tulajdonítottak a tárgynak. Az építkezés megálmodója végül úgy döntött, körbeásatja és kiemelteti a fegyvert az azt körülvevő kövekkel együtt, majd hogy senki ne férhessen hozzá, amíg a Vatikán a furcsa ereklyét leíró levelére reagál, magas oszlopba építve, mindenkitől távoli szobor mögé rejti el.

- Nem azért, de nem lett volna egyszerűbb visszaásni minél mélyebbre? - kérdez vissza értetlenül Vid.